

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΒ' ΚΥΚΛΟΣ

ΣΕΙΡΑ Α'

ΕΚΔΗΛΩΣΗ 12^η

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ, ΠΕΡΙΛΗΨΗ, ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Η Φαυλοκρατία διαλύεται υπό το βάρος των κολοσσιαίων προβλημάτων, σε όλους τους τομείς, που προκάλεσε στη χώρα. Τα Μέσα Μαζικής Προπαγάνδας της μιλάνε πια μόνο για τον εαυτό τους και για το Σύστημα. Η κοινωνία έχει αποστραφεί την πονηριά της απάτης. Είναι καταστροφική. Η Φαυλοκρατία έχει μείνει μόνη της. Τα παράσιτα όμως μαζί μαζεμένα δεν ζουν για πολύ. Ούτε οι απέθαντοι. Η κοινωνία τα έχει απορρίψει. Έρχεται επιτέλους η Ελευθερία για την κοινωνία. Ήγγικεν η Επανάσταση των Δημιουργών.

Η Σειρά Α' του ΚΒ' ΚΥΚΛΟΥ έχει γενικό τίτλο:

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΗ ΧΩΡΑ:

ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ;

Ξεκινήσαμε με την ανατομία του ΝεοΕλληνικού Προβλήματος, και με την ανάλυση των αιτιών της καθολικής αποτυχίας του ΝεοΕλληνισμού. **Διαπιστώσαμε ότι από ένα αρχικό και διαρκώς διογκούμενο παραμόρφωμα προκλήθηκε συστηματική δυσλειτουργία στο κοινωνικό σώμα και μια παθολογία που οδηγούσε σε μια συνεχή αποτυχία με περιοδικές καταστροφικές κρίσεις.**

Σήμερα έχουμε την κατάληξη αυτής της θλιβερής διαδικασίας: ο ΝεοΕλληνισμός είναι ένα νέκρωμα, και το ΝεοΕλληνικό Σύστημα της Φαυλοκρατίας αποκαλύφθηκε σε όλη τη φρικτή ασχήμια του. Είναι ένας ζωντανός νεκρός. Κατέστρεψε και εξανδραπόδισε τη χώρα. Η Παρασιτική Φαυλοκρατία πνίγει την Κοινωνία των Δημιουργών. Ευρίσκεται ήδη στα απόβλητα της ιστορίας. Καμώνεται πως υπάρχει σαν βρυκόλακας.

Από το άλλο μέρος, είδαμε ότι η παγκόσμια ιστορική συγκυρία τώρα είναι ιδιαίτερα ευνοϊκή για μια ανάταξη της χώρας μέσα από την αναγέννηση του Ελληνισμού στην κοινωνία μας. Το άνυσμα της Ιστορίας δείχνει όλο και πιο καθαρά προς τους όρους της ανθρωπίνης ύπαρξης ατομικά και κοινωνικά που διαμορφώθηκαν με υπερβατική επιτυχία στο Κλασσικό ως αποτέλεσμα της Μεγάλης Επανάστασης του Λόγου. Έτσι, και μόνο έτσι, με την αναγέννηση του Ελληνισμού στην αιχμή της ιστορίας, μπορούμε να στρέψουμε την καταστροφή της Ελλάδας σε δημιουργία.

Το πώς ακριβώς μπορεί να γίνει αυτό μας απασχόλησε στη μακρά σειρά των εκδηλώσεων αυτού του Κύκλου.

Και τώρα αρχίζουμε το κλείσιμο της σειράς με τη διερεύνηση των γενικών παραμέτρων ενός υγιούς συστήματος για τη χώρα. Η διερεύνηση αυτή, κατά τον Λόγο του Όντος, θα βασισθεί στην ανάλυση αντίστοιχων θεωρητικών θέσεων για την τάξη του

ΟΝΤΟΣ

. Η Κοινωνιολογία και η

υψηλή Πολιτική θεμελιώνεται αντικειμενικά, κατά την λογική των πραγμάτων, στην οντολογία- όπως και η ηθική και η αξιολογία και η αισθητική.

Έτσι στο πρώτο από τα σεμινάρια αυτά ολοκλήρωσης θα κάνουμε μια εις βάθος εξέταση της ελευθερίας σε ένα σύστημα. Θα μελετήσουμε ποια είναι η σχέση μεταξύ ενός αρχόμενου και ενός αναρχικού συστήματος, και ποιες είναι οι αρχές ενός φυσικού συστήματος. Με τον τρόπο αυτό κλασσικής θεμελίωσης φωτίζεται καλύτερα η θεωρία του Αναρχισμού. Θα δούμε πώς τα διάφορα ιστορικά συστήματα πολιτικής οργάνωσης της κοινωνίας χαρακτηρίζονται στον ιδιοπροσδιορισμό τους

σε σχέση με την ουσιαστική τυπολογία των συστημάτων που προκύπτει από την εφαρμογή της αρχής της ελευθερίας. Θα μιλήσουμε για την αλληλεπίδραση των καθοριστικών απαιτήσεων του ανθρώπου για ελευθερία και για κοινωνική δικαιοσύνη. Και πώς οι απαιτήσεις αυτές εκφράζονται στη φιλελεύθερη δημοκρατία, στον ολοκληρωτισμό και στον αναρχισμό, και στους διάφορους καθαρούς και νοθευμένους τύπους των. Ειδική αναφορά θα γίνει στο σύστημα της νεοελληνικής Φαυλοκρατίας που αποτελεί μια παρέκβαση και διαφθορά μείγματος δημοκρατικού τύπου και φεουδαρχικών ουσιαστικά δομών με βαθειά ανελεύθερη και απολυταρχική έκφραση.

Ο τίτλος του σεμιναρίου είναι:

ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΑ:

ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Θα πραγματοποιηθεί την Πέμπτη 20 Μαΐου στις 8.30 το βράδυ.

Οι εκδηλώσεις της Σειράς Α' γίνονται κάθε Πέμπτη στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2^{ος} όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.

Η ΦΑΥΛΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ Ο «ΞΕΝΟΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ»

Τα άτομα είναι τα έσχατα στοιχεία της ιστορίας. Ο τελικός σκοπός του ατόμου είναι να πραγματώσει στο έπακρον την ορίζουσα δυνατοτήτων του, δηλαδή να φθάσει όσο πλησιέστερα είναι δυνατόν προς το απόλυτο της ιδέας του ανθρώπου από την άποψη της δικής του ιδιαιτερότητας ως συγκεκριμένου ατόμου. Με βάση τη συγκεκριμένη του φύση το άτομο υπερεντείνεται στην κανονική και υγιή κατάσταση πραγμάτων προς την ιδεώδη πληρότητα της ουσίας του ανθρώπου και την πραγματώνει κατά το μέτρο της ορίζουσας των δυνατοτήτων του όταν αυτή μεταμορφωθεί σε ενεργητική ορίζουσα δυνάμεων (= αρετών = τελειοτήτων). Αυτός είναι ο νόμος της μέγιστης αυτοπραγμάτωσης του ατόμου. Μπορούμε να μιλήσουμε για ουσίωση ως έσχατου τέλους του ανθρώπου στο φυσιοκρατικό, τελεοκρατικό ενδοκοσμικό μοντέλο αξιολογίας, όπως λέμε θέωση αντίστοιχα στο εσχατολογικό, σωτηριολογικό, αλλοκοσμικό μοντέλο.

Εχουμε δει ότι η κοινωνία συνίσταται για ατομικιστικούς λόγους. Και πώς η αρχή του Ιερού Εγωισμού εξυπηρετεί ταυτόχρονα την αρχή της πλήρους ανάπτυξης της ανθρώπινης φύσης εν γένει στο μέγιστο των δυνατοτήτων της. Αυτή η πλήρης ανάπτυξη της ανθρώπινης φύσης εν γένει είναι ο Υψηλός Πολιτισμός. Ιερός Εγωισμός και Υψηλός Πολιτισμός πάνε δηλαδή μαζί ήδη από το βαθύτερο οντολογικό επίπεδο, πολύ πριν η συνέργειά τους εκδηλωθεί στο κοινωνικό και οικονομικό επίπεδο ως κανόνας του ελεύθερου ανταγωνισμού.

Η πολιτική οργάνωση της κοινωνίας είναι το δεύτερο βήμα στην ίδια κατεύθυνση της εξασφάλισης της μέγιστης αυτοπραγμάτωσης του ατόμου με έσχατο, τελικό σκοπό τη βέλτιστη πραγμάτωση της ανθρώπινης φύσης εν γένει σε Υψηλό Πολιτισμό. Η κοινωνία των ατόμων οργανώνεται σε πολιτικό σύστημα εξουσίας για να δημιουργήσει τις καλύτερες και ωφελιμότερες συνθήκες ύψιστης ατομικής αυτοπραγμάτωσης. Η πολιτική εξουσία υπάρχει για να εξασφαλίζει την ατομική αυτοπραγμάτωση, και υπάρχει σε τέτοια μορφή ώστε να μεγιστοποιείται η εξασφάλιση αυτή. Όταν το σύστημα πολιτικής εξουσίας μιας χώρας δεν εξυπηρετεί τον συστατικό λόγο ύπαρξής του, τότε καταργείται και αντικαθίσταται από άλλο, τέτοιο που η κοινωνία των ατόμων να θεωρεί ότι ανταποκρίνεται καλύτερα στην ανάγκη της για την ύπαρξη Κράτους, πάντα για τον σκοπό του τελικού συμφέροντος του ατόμου. Το Δόγμα της ατομοκεντρικής θεμελίωσης του Κράτους έχει αρχετυπικά διατυπωθεί στην ιστορική πραγματικότητα με την Αμερικανική Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας (Ιδείτε προηγούμενο κείμενο εργασίας για σκέψη).

Με τη σύσταση του Κράτους η ευθύνη για την ικανοποίηση των όρων μέγιστης αυτοπραγμάτωσης του ατόμου, η ευθύνη δηλαδή για τη θεσμοθέτηση και λειτουργία ενός πλαισίου δομών όπου η ελεύθερη ατομική δραστηριότητα ασκείται επωφελέστερα για το άτομο, μεταπίπτει στην πολιτική εξουσία. Πολιτική εξουσία και ευθύνη για το γενικό καλό της κοινωνίας είναι έννοιες και πραγματικότητες απόλυτα και αδιάρρηκτα συνυφασμένες. Το γενικό καλό της κοινωνίας είναι η ικανοποίηση όρων που εξασφαλίζουν μέγιστη ατομική αυτοπραγμάτωση. Γιατί αυτό συνεπάγεται μέγιστη απόδοση τόσο σε επίπεδο ατόμων όσο και συνέργειάς των στην κοινωνική συνύπαρξη.

Εξ ορισμού λοιπόν αποτυχία στην επιδίωξη του γενικού καλού της κοινωνίας υπ' αυτήν την έννοια που οριοθετήσαμε είναι η απόλυτη ευθύνη της πολιτικής εξουσίας. Όταν η αποτυχία αυτή είναι η πλήρης καταστροφή (οικονομική χρεωκοπία, στρατηγική ήττα, πολιτιστική καταβύθιση, αξιολογική αποσάθρωση, κρατική διαφθορά), τότε το πολιτικό σύστημα σαρώ νεται στα απορρίμματα της ιστορίας, και επιλεγόμενα μέλη του τιμωρούνται παραδειγματικά. Το πολιτικό σύστημα που οδηγεί μια χώρα σε καθολική αποτυχία και καταστροφή είναι ακριβώς ό,τι ορίζει ο Αριστοτέλης ως παρέκβαση πολιτείας: το σύστημα δρα υπέρ εαυτού και όχι για το γενικό καλό της κοινωνίας. Τέτοιο είναι το σύστημα της

ΝεοΕλληνικής Φαυλοκρατίας.

Όταν σε μια μεγάλη εταιρεία η πορεία της είναι συνεχώς καθοδική, και πριν φτάσει στον πυθμένα της κατάρρευσης, συνήθως και κατά κανόνα ασκούνται απελευθερωτικές δυνάμεις. Η Διοίκηση και το Σύστημα Διοίκησης υφίστανται σαρωτικές αλλαγές. Είναι ταυτολογία να πούμε ότι η ευθύνη για το πώς πάει η εταιρεία βαρύνει αποκλειστικά τη διοίκησή της, το ανώτερο management. Αλοίμονο στη διοίκηση που θα προσπαθήσει να αποσείσει τις ευθύνες της για μια κακή επίδοση της εταιρείας, αναφέροντας σαν υπεύθυνους τους υπαλλήλους της εταιρείας και τις συνήθειές τους, το περιβάλλον της εταιρείας στον χώρο που ενεργοποιείται, την κυβερνητική πολιτική στη χώρα όπου εδρεύει ή υπάρχει θυγατρικώς η εταιρεία, τις διεθνείς εξελίξεις, τυχόν πολέμους ή άλλα φυσικά εμπόδια κ.λπ. Προσέξτε, όχι ότι αυτά και πολλά άλλα δεν είναι παράγοντες που προφανώς επηρεάζουν την πορεία της εταιρείας. Βεβαίως όλα αυτά είναι αίτια των συγκεκριμένων επιδόσεων της. Αλλά δεν είναι υπεύθυνοι των επιδόσεων της. Άλλο αίτιο, άλλο ευθύνη. Ο ρόλος του management είναι να κινηθεί επιτυχώς μέσα στο πολύπλοκο αντικειμενικό πλέγμα αιτίων που επιδρούν στην απόδοση της εταιρείας, μέσα στο πλέγμα των παραγόντων από τους οποίους εξαρτάται η επίδοσή της. Και η ευθύνη του management είναι πώς εκπληρώνει αυτόν τον ρόλο του. Ένα από τα αίτια της αποτελεσματικότητας της εταιρείας έχει την ευθύνη για την πορεία της: και αυτό είναι το management. Εξ ορισμού όποιος έχει το management έχει την αποκλειστική ευθύνη και κανείς άλλος. Όλα τα άλλα λεγόμενα περι του θέματος είναι ανοησιουργίες, φλήναφοι και φτηνές δικαιολογίες.

Αυτό θα πει εξουσία γενικότερα: το management μιας χώρας για τους σκοπούς που ανέφερα. Και, συνεπακόλουθα, η ευθύνη της διοίκησης. Διακυβέρνηση χωρίς συνολική πολιτική ευθύνη είναι μια αυθαιρεσία και μια ανωμαλία στην κοσμική τάξη. Η οποία, όπως κάθε αυθαιρεσία και ανωμαλία της τάξης του όντος, δημιουργεί διαδοχικά τόσο αποτρόπαιο βάρος αποτυχίας και τόσο όγκο λυμάτων αηδίας που αυτοαναιρείται στο τέλος βυθιζόμενη στο ίδιο το τέλμα της. Και οι ακάθεκτοι κυματισμοί της δύναμης των δημιουργών καθαίρουν επιτέλους τότε την Κόπρο του Αυγεία. Αυτό έγινε στο ΝεοΕλληνικό Σύστημα της Φαυλοκρατίας. Η ευθύνη δεν βαρύνει πια το ένα ή το άλλο πολιτικό κόμμα – γελοίο και να το φαντάζεται κανείς ότι θα γλιτώσει έτσι το Σύστημα. Η αποτυχία είναι τόσο κολοσσιαία, και η καταστροφή τόσο βαθιά, ώστε η ευθύνη πέφτει στο Φαύλο Σύστημα Διακυβέρνησης συνολικά. Μόνο η Επανάσταση των Δημιουργών μπορεί να ξεμαγαρίσει τον τόπο.

Σε περιπτώσεις καθολικής αποτυχίας το Σύστημα διαχωρίζεται από την Κοινωνία.

Η Κοινωνία το απορρίπτει, αφού δεν εξυπηρετεί πια τα συμφέροντά της. Το Σύστημα τότε προσπαθεί να επιβιώσει ως Απέθαντος Βρυκόλακας πια, αφού η οργανική ζωή του εξαρτάται από τη σωστή σύνδεσή του με την κοινωνία και έχει τελειώσει. Στην απέλπιδα αυτή προσπάθειά του το Σύστημα επιχειρεί να εξαπατήσει την κοινωνία και τους ξένους παράγοντες ταυτόχρονα, με ένα crescendo
 ο μωρής απάτης. Στους ξένους καταγγέλλει την κοινωνία ως καθυστερημένη και ως πάσχουσα από αναχρονισμό, ανατολισμό, τουρκικούς ζυγούς, ισλαμισμό, βαρβαρισμό, ραγιαδισμό, θρησκοληψία, τεμπελιά – το κατάλληλο κατά περίπτωση ελάττωμα. Ενώ στους «δικούς», στην εξίσου ξένη πια ουσιαστικά κοινωνία, επικαλείται δολιοφθορές έξωθεν, στρατηγικά συμφέροντα, «κερδοσκόπους», τις κακοήθεις αγορές, διεθνή χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, αμερικανικές επενδυτικές τράπεζες, την απληστία του καπιταλισμού, το πετρέλαιο, τους «Στρατηγούς», τον πόλεμο κατά του Ευρώ, τον Διάβολο, παγκόσμια συνωμοσία, εβραϊκές καβάλες, οτιδήποτε και τα πάντα. Αυτό το άθλιο διπλό παιχνίδι παίζει κατ'εξοχήν τώρα και η ΝεοΕλληνική Φαυλοκρατία, τώρα που βυθίζεται στην ανυπαρξία υπό το βάρος του άγους της ανικανότητας και ανομίας της. Αυτό το παιχνίδι παίζουν οι ηγεσίες των πλήρως αποτυχημένων χωρών και των χωρών που κρατιούνται πίσω στην ιστορία από την αδυναμία των ηγετικών συστημάτων τους να αξιοποιήσουν δημιουργικά τα συγκριτικά πλεονεκτήματα των λαών και των πολιτισμών τους.

Η ΝεοΕλληνική Φαυλοκρατία караγκιοζεύεται: Έξω μιλάει για καθυστερημένη και διεφθαρμένη κοινωνία. Στην κοινωνία μιλάει για τη δυσμενή επιρροή «ξένων παραγόντων». Η αποστομωτική απάντηση στον Καραγκιόζη του Νεοελληνικού κατεστημένου είναι απλή και διπλή: Πρώτον, κι έτσι να είναι όπως τα λέει και μέσα και έξω, η ευθύνη είναι ακέραια δική της για την καταστροφή της χώρας. Ο ρόλος της είναι να διοικήσει με επιτυχία τη χώρα αντιμετωπίζοντας την πραγματικότητα. Δεν την έχουμε σαν εξουσία για να μας λέει ότι δεν μπορεί να κάνει τη δουλειά της επειδή η πραγματικότητα είναι όπως είναι. Και δεύτερον και κυριότερο, η πραγματικότητα δεν είναι όπως την περιγράφει υποκριτικά η Φαυλοκρατία. Ούτε η κοινωνία των ατόμων στην Ελλάδα είναι καθυστερημένη και διεφθαρμένη, ούτε ο «ξένος παράγοντας» έχει πρώτη προτεραιότητα στο νου του την καταστροφή της Ελλάδας, ούτε έχει καμμία εγγενή κακία. Απλούστατα η Φαυλοκρατία είναι ανίκανη και άχρηστη ως φαύλη, καθυστερημένη και διεφθαρμένη. Ο Ελληνισμός έχει καθολικό και διαχρονικό κύρος και ισχύ στην ιστορία.

Το Σύστημα της Φαυλοκρατίας και η Κοινωνία των Δημιουργών έχουμε διαζευχθεί στην Ελλάδα. Αυτοί και Εμείς. Όποιος (όσο ψηλά και να βρίσκεται) μιλάει στο εξωτερικό δικαιολογώντας τη Φαυλοκρατία, μιλάει εξονόματος όχι της Ελλάδας, ούτε των Δημιουργών, ούτε της κοινωνίας – αλλά εξονόματος των παράσιτων της κατεστημένης Φαυλότητας. Και όποιος (όσο ψηλά και να βρίσκεται, και όσο ψηλότερα τόσο το χειρότερο

γι' αυτόν) μιλάει στο εσωτερικό για «ξένο παράγοντα», «ξένους δάκτυλους» και «συνομωσίες ξένων» ως υπαίτιους της κακοδαιμονίας μας, μιλάει ως καταπιεστής προς καταπιεζόμενους, ως Σύστημα Φαυλοκρατίας προς την Κοινωνία των Δημιουργών. Αλλά ήγγικεν η ώρα της απελευθέρωσης. Η Κοινωνία των Δημιουργών θα αποτινάξει το Παράσιτο Λεβιάθαν από πάνω της και θα φτιάξει εξ αρχής Σύστημα Ελευθερίας δικό της που να της ταιριάζει. Τόσο περισσότερο και ευκολότερα όσο το σύστημα που της ταιριάζει είναι και το σύστημα που δείχνει το Άνυσμα της Ιστορίας στο Μεγαλοδύναμο Νυν.

Πολλές είναι οι περιπτώσεις που η ΝεοΕλληνική Φαυλοκρατία έχει παίξει το άθλιο διπλό παιχνίδι της πονηρίας (στους μέσα φταίνε οι έξω και στους έξω φταίνε οι μέσα) εις βλάβη των συμφερόντων της χώρας. Ένα κλασσικό παράδειγμα της διεφθαρμένης σκέψης της σε στρατηγικά θέματα είναι η εξωτερική πολιτική της Ελλάδας από το τέλος του Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου μέχρι σήμερα. Έχω αναπτύξει το θέμα και σε προηγούμενο σημείωμά μου, επανέρχομαι όμως γιατί είναι εξαιρετικά αποκαλυπτικό της διπλής απάτης της Φαυλοκρατίας προς τα έξω και προς τα μέσα, και των αδήριτων συνεπειών της. Γιατί η απάτη πληρώ νεται ακριβά στην ιστορία. Ή άλλως «το έξυπνο πουλί (= ο κουτοπόνηρος) από τη μύτη πιάνεται».

Αναφέρομαι στα βασικά θέματα εξωτερικής πολιτικής για την Ελλάδα. Δύο είναι αυτά: Σχέσεις της χώρας προς την παγκόσμια Ηγεμονική Δύναμη. Και σχέσεις της προς την κύρια περιφερειακή δύναμη του γεωπολιτικού μας χώρου, του πολυδύναμου ΒαλκανοΜικρασιατικού πεδίου. Εστιακό σημείο των σχέσεων αυτών ανεδείχθη το Κυπριακό. Σε αυτόν τον σημαντικότερο τομέα της εξωτερικής πολιτικής, από τον οποίο τόσα εξαρτώνται για τη χώρα, φαίνεται καθαρά τόσο το ατελέσφορο διπλό παιχνίδι της Φαυλοκρατίας, όσο και τα δεινά που το Στρατηγικό της Δόγμα πίσω από το παιχνίδι συσσωρεύσε στην Ελλάδα.

Τα γεγονότα μιλάνε μόνα τους. Προσέξτε τον ακόλουθο πίνακα στον οποίο έχω συμπεριλάβει τις εξελίξεις κατά χρονολογική σειρά:

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΚΑΙ ΜΟΡΦΗ

1952

Ελλάδα και Τουρκία γίνονται μέλη του NATO.

14 Αυγούστου 1953

Συμφωνία της Κυβέρνησης για εγκατάσταση Αμερικανο-νικών Αεροπορικών βάσεων στην Ελλάδα.

28 Φεβρουαρίου 1953

«Τριμερές Σύμφωνο Φιλίας» της Αγκυρας μεταξύ Ελλά-δας, Τουρκίας και Γιουγκοσλαυίας.

7 Νοεμβρίου 1953

Συμπληρωματική Συμμαχία μεταξύ των τριών χωρών, με μόνιμη γραμματεία.

Απρίλιος 1954

Παραίτηση Μαρκεζίνη από την Κυβέρνηση Παπάγου για να δώσει την

εγκρίσει την πολιτική του για τη νέα Στρατηγική

9 Αυγούστου 1954

Ισχυρότατη «Συνθήκη Συμμαχίας, Πολιτικής Συνεργασίας και Αμοι-βαίας Βοηθείας» του

[Η Τριμερής Συμμαχία, υπο την αιγίδα των Η.Π.Α., είναι βασική περιβόητη και σημαντική Συνθήκη

εξοπλισμού ΗΠΑ, Βρετανίας και Γαλλίας

16 Αυγούστου 1954

Προσφυγή Ελλάδας στον ΟΗΕ για το Κυπριακό. (Αρχί-ζει η πολιτική Διεθνοποίησης του ζητήματος)

[Μια μόλις εβδομάδα μετά την υπογραφή της ύψιστης Εγγύησης της Τριμερούς Συμμαχίας

Η Ελλάδα είχε απορρίψει την πρόταση με Σημείωση

Δεκέμβριος

1954

Διπλωματική ήττα της Ελλάδας στον ΟΗΕ. Ακόμη και η Γιουγκοσλαβία εστράφη κατά της προσφυγής

[Η Αμερική είχε επανειλημμένα προειδοποιήσει και δηλώσει την αναποτελεσματικότητα της προσφυγής

1 Απριλίου 1955

Έναρξη του ένοπλου «Κυπριακού Αγώνα» υπό τον Γρίβα με την ΕΟΚΑ, με την έγκριση και καθοδήγηση

[Το νέο Στρατηγικό Δόγμα της Ελλάδας σε πλήρη ανάπτυξη. Ανατινάσσεται η Τριμερής Συμμαχία α

Ιούνιος 1955

Η Αγγλία προσκαλεί Ελλάδα και Τουρκία σε Συνδιάσκεψη για την Κύπρο.

25 Ιουλίου 1955

Νέα προσφυγή της Ελλάδας στον ΟΗΕ για το Κυπριακό.

Αύγουστος 1955

Ο Μακάριος συγκαλεί την «Γ' Παγκύπριο Εθνοσυνέλευση» που εγκρίνει ψήφισμα ότι ο Κυπριακός

[Ελλάδα και Μακάριος εν συνεργασία τορπιλλίζουν την Συνδιάσκεψη του Λονδίνου εκ των προτέρων

29 Αυγούστου 1955

Τριμερής Διάσκεψη του Λονδίνου μεταξύ Αγγλίας, Ελλάδας και Τουρκίας για το Κυπριακό.

Αρχές Σεπτεμβρίου 1955

Αρνητική στάση της Ελλάδας στη Διάσκεψη. Αποτυχία της Διάσκεψης. Τα Γεγονότα της Πόλης.

[Πλήρες αδιέξοδο. Αντί για τετραμερείς συνεννοήσεις μεταξύ συμμάχων χωρών (Αγγλίας, Ελλάδα

Στις 4 Οκτωβρίου 1955 πεθαίνει ο βαρεια άρρωστος Κύπριος, ο οποίος είχε επιβιώσει από

15 Δεκεμβρίου 1957

Ελληνική προσφυγή στον ΟΗΕ για αυτοδιάθεση της Κύπρου και πάλι δεν εγκρίνεται, αφού αποτυ

19 Ιουνίου 1958

Βρετανική πρόταση για συμμετοχή αντιπροσώπων Ελλάδας και Τουρκίας στη Διοίκηση της Κύπρο

11 Φεβρουαρίου 1959

Συμφωνία Ζυρίχης μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας.

19 Φεβρουαρίου 1959

Συνθήκη του Λονδίνου μεταξύ Ελλάδας, Τουρκίας, Αγγλίας και των δύο Κοινοτήτων στην Κύπρο.

16-18 Ιανουαρίου 1960

24 Ιουνίου 1960

Συνδιάσκεψη του Λονδίνου για τους Όρους της Ανεξαρτησίας της Κύπρου. (Θέματα της στρατηγικής)

[Δεύτερη μείζων επίδειξη αναξιοπιστίας από την Ελλάδα.]

Διαλύεται η Τριμερής Συμμαχία του 1954.

[Ουσιαστικά η Ελλάδα την έχει αχρηστέψει από την στιγμή της υπογραφής της, και οριστικά από

16 Αυγούστου 1960

Η Κύπρος γίνεται ανεξάρτητο κράτος. Ο Μακάριος Πρόεδρος, ο

Ιούνιος 1963

11 Ιουνίου 1963

3 Νοεμβρίου 1963

Η Τουρκία γνωρίζει τις προθέσεις του Μακαρίου. Προ-καταβολικά προειδοποιεί την Ελλάδα. Ο Γ. Γ.

[Διπλωματικά διατυπωμένο για να ακούσει η Ελλάδα. Αλλά η ΕλληνοΚυπριακή ηγεσία και η Ελλάδα

Παρατείνεται η Κυβέρνηση Καραμανλή.

[Ο επίσημος λόγος είναι διαφωνία προς το Στέμμα ως προς την καταλληλότητα και χρησιμότητα

Εκλογές. Πρώτο κόμμα η Ένωση Κέντρου χωρίς αυτοδύναμη πλειοψηφία στην Βουλή (138 βουλευ

30 Νοεμβρίου 1963

Ο Μακάριος ζητά αναθεώρηση σε 13 σημεία του Συ-ντάγματος. Θέλει την ακύρωση των μεριμνών

[Πριν καλά-καλά στεγνώ-σει το μελάνι στις Συμφωνίες, ο Πρόεδρος της Κύπρου ζητά την ανατροπή

[Στις 9 Δεκεμβρίου 1963 ο Καραμανλής αποχωρεί αιφνιδιαστικά από την Ελλάδα παραιτούμενος

Βαρεία ασθένεια του Βασιλέως Παύλου.]

22 Δεκεμβρίου 1963

Συγκρούσεις στην Κύπρο. Πολιτικό διαζύγιο μεταξύ των δύο κοινοτήτων. Αρχή δημιουργίας συστή

30 Δεκεμβρίου 1963

αρχές Ιανουαρίου 1964

Αγγλος αρμοστής στην Κύπρο. Ο

Duncan

Παραίτηση Κυβέρνησης Παπανδρέου. Προκήρυξη εκλογών για τις 16 Φεβρουαρίου 1964. Νίκη ΕΚ.

15 Ιανουαρίου –

10 Φεβρουαρίου 1964

Διάσκεψη Λονδίνου. Συγκαλείται από τη Βρετανία με συμ-μετοχή όλων των μερών.

Η Αγγλία προτείνει την απο-στολή στην Κύπρο ειρηνευτικής δύναμης, τη συγ-κρό-τηση στο Λονδί

Οι Τουρκοκύπριοι προτείνουν: η πολιτική και διοικη-τική διάρθρωση να βασισθεί επί της αρχής ότι

Η Διάσκεψη λήγει χωρίς αποτέλεσμα, υπαιτιότητα της Ελληνικής πλευρας.

[Η Ελλάδα της Φαυλοκρατίας ακολουθεί την παράδοξο αρχή να μη συζητά όταν δεν την συμφέρει

[Σημειωτέον ότι οι Αγγλικές προτάσεις κινούνται στην κατεύθυνση σχετικά αυξημένης διεθνοποι

11 Φεβρουαρίου 1964

16 Φεβρουαρίου 1964

Την επομένη ξεσπούν μάχες στη Λεμεσό.

Κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου

Φεβρουάριος 1964

Προσφυγή Κύπρου στο Συμβούλιο Ασφαλείας.

4 Μαρτίου 1964

Απόφαση Συμβουλίου Ασφαλείας με υποστήριξη Σοβιετικής Ένωσης (χωρίς

[Στρατηγικό σφάλμα πρώτου μεγέθους της Ελλάδας να βασισθεί σε διαβεβαιώσεις της Σοβιετικής

[Ο Παύλος Α' αποβιώνει στις 5 Μαρτίου. Στις 6 Μαρτίου ανέρχεται στον θρόνο ο Κωνσταντίνος Β'

4 Απριλίου 1964

Ο Μακάριος μονομερώς καταγγέλει τις Συνθήκες του 1960 μεταξύ Ελλάδας, Τουρκίας και Κύπρου

11 Ιουνίου 1964

Η Ελλάδα απορρίπτει κατευθείαν συνομιλίες με την ~~Μεραρχία~~ Τουρκία για την Κύπρο. Ο Πρωθυπουργός

[Τεράστιο στρατηγικό σφάλμα από κάθε άποψη.

Η θεατρική αποστολή της Μεραρχίας «Γεννηματά» (από το όνομα του Αρχηγού του Γενικού Επιτε

5 Αυγούστου 1964

Απόπειρα κατάληψης Τουρκοκυπριακών θυλάκων από την ΕλληνοΚυπριακή Εθνοφρουρά.

8 Αυγούστου 1964 και συνέχεια

Η Τουρκική αεροπορία βομβαρδίζει πόλεις και χωριά στην Κύπρο.

9 Σεπτεμβρίου 1964

15	Ιουλίου 1965
----	--------------

17 Σεπτεμβρίου 1965

Δεκέμβριος	1966
------------	------

Το Συμβούλιο Ασφαλείας επιβάλλει εκεχειρία.

Νέο αδιέξοδο. Τουρκία και Ελλάδα στα πρόθυρα της σύγκρουσης. Η Ελλάδα (όπως πάντα στα δύσκολα)
--

Βάση για μια οριστική, βαθιά, ικανοποιητική λύση του Κυπριακού με ευρύτερη γεωπολιτική δυναμική

Το Σχέδιο το αποδέχεται στην αρχή ο Πρωθυπουργός Γεώργιος Παπανδρέου, αλλά εν συνεχεία, υποκύπτει

Ιουλιανά. Παραιτείται η Κυβέρνηση Παπανδρέου λόγω διαφωνίας με το Στέμμα ως προς τον διορισμό

Κυβέρνηση Στεφανόπουλου.

Συνομιλίες στις Βρυξέλλες Υπουργών Εξωτερικών Ελλάδας και Τουρκίας για το Κυπριακό. Συζητούνται

[Η Κυβέρνηση πέφτει στις 20 Δεκεμβρίου. Κυβερνήσεις Παρασκευόπουλου και εν συνεχεία Κανελλοπούλου

8 Απριλίου 1967

21 Απριλίου 1967

Ανοιξη 1967

Συγκρούσεις και εχθροπραξίες ξαναρχίζουν κοντά στη Λεμεσό.

Στρατοκρατία.

Η Τουρκία απείλησε εισβολή και πόλεμο. Η Ελλάδα επικαλείται Αμερική και Αγγλία για να τα απο

[Αποδειξη έμπρακτος αυτού που ανέλυσα παρα πάνω.]

25 Νοεμβρίου 1967

Η Κύπρος ζητεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας να εμπο-δίσει Τουρκική εισβολή.

[Κίνηση θεαθήναι. Ο μόνος που μπορεί να εμποδίσει Τουρκική εισβολή είναι οι ΗΠΑ. Και αυτές το

3 Δεκεμβρίου 1967

Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρος συμφωνούν σε μια Ειρη-νευτική Φόρμουλα. Αρχή διαπραγματεύσεων

24-25 Ιουλίου 1968 και

29 Αυγούστου –

9 Δεκεμβρίου 1968

Ιούνιος 1971- 1972

α' και β' γύρος διαπραγματεύσεων μεταξύ Ελληνο-Κυπρίων και ΤουρκοΚυπρίων στη Λευκωσία. Ο

[Παρ' όλο που η Στρατοκρατική Κυβέρνηση της Ελλάδας φαίνεται να επιθυμεί την συμμαχική διευ

Κρίση στις σχέσεις Αθηνών- Λευκωσίας. Παρέμβαση της Μόσχας υπέρ του Μακαρίου. Ο Χρ. Παλα

[Η ΝεοΕλληνική Φαυλοκρατία έδωσε βάση σε αυτές τις εγγυήσεις και υποσχέσεις. Που διαψεύστη

26 Ιουλίου 1973

19 Αυγούστου 1973

16 Νοεμβρίου 1973

25 Νοεμβρίου 1973

Τέλος Ιουνίου 1974

Ο ΕΟΚΑ ανατινάζει Αστυνομικό Τμήμα στη Λευκωσία.

[Υπο-τίθεται αγωνίζεται για Ένωση, την οποία ως τότε Ελληνική πλευρά έχει απορρίψει με τη διεθνή

Κατάργηση Μοναρχίας. Παπαδόπουλος Πρόεδρος Δημοκρατίας. 8 Οκτωβρίου Κυβέρνηση Μαρκεζίν

Η Αμερική ζητεί αναγνώριση διευρυμένων στρατιωτικών βάσεων στην Ελλάδα. Η Ελλάδα αρνείται και διακηρύσσει προά

Εσωτερική μεταβολή της Στρατοκρατίας : πραξικόπημα Ιωαννίδη. Πρόεδρος Δημοκρατία Στρατηγ

Οι Πρωθυπουργοί Ελλάδας και Τουρκίας Ανδρουτσόπουλος και Ετσεβίτ συναντώνται στην Διάσκε

[Η Φαυλοκρατία είναι διαχρονική και ανεξάρτητη πολιτικών κομμάτων και πολιτειακών μεταβολών

15 Ιουλίου 1974

Η Κυπριακή Εθνοφρουρά με Ελληνική υποστήριξη ανατρέπει τον Μακάριο, ο οποίος σώζεται και δ

[Η λογική πιθανώς θα ήταν να επανενεργοποιηθεί η Αποστολή λύσης Ενωσης βάσει του σχεδίου

[Στις 3 Ιουλίου ο Μακάριος είχε αξιώσει την απομάκρυνση 650 Ελλαδιτών αξιωματικών οι οποίοι ε

Ο Μακάριος επικαλείται τις Εγγυητικές Συνθήκες Αγγλίας, Ελλάδας και Τουρκίας για την αποκα

20 Ιουλίου 1974

Η Τουρκία εισβάλλει στην Κύπρο βάσει της εγγυητικής Συνθήκης του 1960. Επιστράτευση στην Ε

22 Ιουλίου 1974

Εκεχειρία. Απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας για κατάπαυση των εχθροπραξιών. Λιγότερο από

23 Ιουλίου 1974

Σύσκεψη στρατιωτικών και πολιτικών. Ο Γκιζίκης θέλει την Ελληνική Κυβέρνηση να παραιτηθεί από την ανάληψη της

24 Ιουλίου 1974

25 Ιουλίου 1974

8 Αυγούστου 1974

Ο Κ. Καραμανλής σχηματίζει πολιτική Κυβέρνηση. Ατέρμονες συζητήσεις για επίλυση της κρίσης.

Αρχίζουν στην Γενεύη οι εργασίες Τριμερους Διάσκεψης μεταξύ των Υπουργών Εξωτερικών Ελλάδας, Τουρκίας και Κύπρου.

Ο Τούρκος Πρωθυπουργός δηλώνει στις 26 Ιουλίου: «Η συμφωνία της Γενεύης δια την Κύπρον επαρκεί».

Αρχίζει στη Γενεύη η δεύτερη φάση της Τριμερούς Διάσκεψης. Ο Ετσεβίτ επαναλαμβάνει την πρόταση της 13ης Ιουλίου.

12 Αυγούστου 1974

Η Τουρκία αποστέλλει τηλεσίγραφο 24 ωρών απαιτούσα τη δημιουργία αυτόνομων ΤουρκοΚυπριακών Οργανισμών.

14 Αυγούστου 1974

Τις πρωινές ώρες η Διάσκεψη της Γενεύης ναυαγεί. Οι Τουρκικές Δυνάμεις επαναρχίζουν την επίθεση στην Κύπρο.

[Στις 15 Ιουλίου η Ελλάδα αποχωρεί από το Στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ. Η «Πραβδα» σχολιάζει

Ο Καραμανλής δηλώνει για εσωτερική κατανάλωση: «Δια την Ελλάδα ετέθη άμεσον και μέγα δίλη

16 Αυγούστου 1974

40% της Κύπρου υπό Τουρκικό έλεγχο. Δεύτερη εκ

χειρία. Η Τουρκία εγείρει επίσημα αλυσίδα θε

[Βαρύτατες ευθύνες της Κυβέρνησης Καραμανλή για την εξέλιξη αυτή.]

7 Δεκεμβρίου 1974

Ο Μακάριος επιστρέφει στην Κύπρο.

Από τότε τα τετελεσμένα, και πρόσθετοι ανόητοι χειρισμοί, έχουν οδηγήσει στο σημερινό μόνο πραγματολογικό δίλημμα: Συνομοσπονδία ή Διχοτόμηση. Εκεί έφθασε η Φαυλοκρατία από σίγουρη Ένωση. Οι ευθύνες της είναι εγκληματικές και

ως προς αυτό.

Και μόνο από την καταγραφή των γεγονότων αποδεικνύεται η εσωτερική μορφή των εξελίξεων. Το Στρατηγικό Δόγμα της Ελλάδας από το 1954 είναι αρνητική Αρχή έλλειψης συντονισμού προς τις ΗΠΑ (την Ηγεμονική Δύναμη του Δυτικού Κόσμου αρχικά και από το 1989 Παγκόσμια Ηγεμονική Δύναμη) και προς την Τουρκία (περιφερειακή δύναμη του ευρύτερου γεωπολιτικού χώρου μας). Το κολοσσιαίο αυτό στρατηγικό σφάλμα συνοδεύει ιλαροτραγικός ερασιτεχνισμός στην εφαρμογή του. Τις αιτίες τέτοιας γιγαντιαίας αστοχίας και αποτυχίας έχω αναλύσει σε προηγούμενο σημείωμά μου και θα επανέλθω στο θέμα πάλι. Είναι πάντως προφανές ότι ο «Ξένος Παράγοντας» της Αμερικής δρούσε υπέρ των πραγματικών συμφερόντων της χώρας, και ότι το ΝεοΕλληνικό Σύστημα της Φαυλοκρατίας αντιδρούσε συστηματικά προς αυτόν μέχρι σήμερα. Ο Αντιαμερικανισμός της Φαυλοκρατίας έχει εξήγηση βαθύτερη, και θα την αναλύσουμε προσεχώς.